



Til minnis um ommu mína

Fía Nielsen

fødd 14/11-1920 — deyð 2/12-1991

Omma er farin. Hesi jólni skuldu ikki verða hennara. Løgið at hugsa sær at omma ikki verður imillum okkum longur. Hon, sum altíð var so ómetalliga góð við okkum og vit við hana. Hon vildi so fegin sleppa at liva nøkur ár afturat og vera millum okkum. Siggja ommubørnini gleðast jólaaftan um gávurnar, jólatræið og verða imillum okkum, tá vit sita so still og lurta eftir abba, ið lesur upp gleðiboðskapin.

Soleiðis skuldi tað tó ikki verða, hægri maktir, ið betur vita og duga at skyna á, tóku hana til ein betri stað, tá ið tíðin var komin.

Ringt er at góðtaka veruleikan til tíðir. At eg ikki skal siggja ommu aftur. Ikki fáa tann heita drekkamunnin frá henni, aðrenn farið verður at leggja seg. Ikki siggja ljósið bleikra út igjøgnum glugga hennara á miðjari nátt. Ikki kunna spyrja ommu um øll tey tingini, hon dugdi at tilevna. Ikki kunna læra meira av hennara læruriku og arbeiðssomu hondum. Ja, sanniliga kann veruleikin tykjast meiningsleysur til tíðir, men hetta er ein partur av livinum, vit øll einaferð fyrr ella seinni skulu igjøgnum.

Saknurin verður stórur, hon var altíð miðdepilur in í familju okkara, altíð tann, ið spurð varð til ráðs, tá ið avgerandi stóða skuldi takast. Hevði skil á øllum og pliktuppfyllandi sum fáur.

Góðasti abbi, tú hevur mist ein hollan stuðul í livinum. Tit vóru tvey, men alikavæl eitt. Hon stuðlaði teg, tá tað trongdi til, og tú hana. Serliga nú tá stóstu tíðina hevur tú, góði abbi, stuðlað hana, og borið hennara sjúku saman við henni, sum um tað eisini var tin sjúka. Eitt fyrimyndarligt hjúnarpar, har kærleikin var sjónligur í gerandisdegnum.

Góði abbi, vit og tú hava øll mist hana, vit vóru eina best við her í livinum. Men vitugu á bestan hátt royna at liva livið víðari, soleiðis sum omma eisini hevði viljað havt okkum til.

Góða omma, ein dag skulu vit øll mótast aftur á einum betri staði.

Fríður veri yvir minninum um góðu ommu mína.

- F í a

Nú kemur bókin um Jóannes bónda



Hans Jacob Debes hevur fingið nógva av skafti seinastu árin. Herfyri kom Føroya Soga 1, nú kemur bókin um Jóanes Patursson

Fáur man sum Jóannes bóndi Patursson í Kirkjubø hava ávirkað samtið sína. Í tveir mansaldrar slapp eingin uttan um hann í føroyskum samfelagslivi. Flest máttu vera fyrri honum ella ímóti honum — og livsverk hansara fall á so mangan hátt. Hann var megin í tjóðskaparrørsluni, teirri eftirfylgjandi sjálfstýrissrørsluni (sum hann sjálvur gav eina føroyska hugmyndafrøði) — og sum triðja stig var hann høvudsmaðurin aftan fyri loysingarørsluna, tá ið dagar var farin at halla.

Hans Jacob Debes, professari, dr. phil. hevur eftir rannsóknir í nógva av skrivað bókina: „Jóannes Patursson. Ein byrjan til eina politiska ævisøgu“. Í henni verður greitt frá uppruna og fyritreytum Jóannesar bónda, frá uppvøkstri hansara, virksema hansara í tjóðskaparrørsluni og tilevning hansara av sjálfstýrispolitikkini. Viðgjörð verður eisini stóða hansara í Sjálfstýrisflokkinum, sum var hansara verk, men har hann sum frá leið gjordist meira og meira einsamallur — til hann segði gamla flokki sínum farvæl og saman við øðrum sjálfstýrisfólki var við til at stovna Hin føroyska Fólkalokkin fyrst í januar 1940.

Kannað verða eisini viðurskipti við Danmark, har hann varð móttikin sum virdur politiskur vinur í 1901, men eftir 1906 so hataður og útspiltur, at fáur dani tordi at siga seg vera vinur hansara.

Nomið verður eisini við nógva onnur viðurskipti í

livi hansara — bæði burtur og heima.

Bókin skuldi verið ein góð jólagáva til bæði eldri og yngri — ikki minst tey yngri, sum bert kenna Jóannes Patursson sum eitt fjart søguligt navn.

Tí uttan nakað av kunnleika um Jóannes bónda Patursson í Kirkjubø ber illa til at skilja nógvar partar av Føroya nýggjaru søgu.

Bókin skuldi eisini verið væl hóskað í undirvising í søgu á øllum undirvisingartigum.

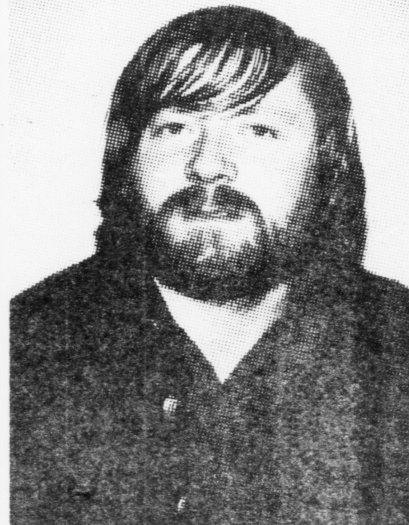
Hetta er visindaliga grundgivið verk við keldu- og heimildatilvísingum.

Bókin, sum verður at fáa í bókabúðunum mánadagin 16. des., er gjord á Einaris Prent. Hon verður um 170 blaðsíður og fer at kosta 190 kr. eintakið. Hon er í harðari permu — við umslagi við málningi S.J. Mikinesar av Jóannesi Paturssyni. Útgevandi er „Forlagið Segumál“ v/ Hans Jacob Debes.

Kiwanis jólatrø

Aftur í ár byrjar Kiwanis at selja jólatrø í N. Finsensgøtu yvir av Fossbankanum.

Opið er frá kl. 16—20 hvønn dag.



Sæbjørn Olsen

14. mars 1950

27. november 1991

Ungur fór hann úr Kunoy, úr Árnastovu, í Høydalar at vinna sær meiri og annan kunnleika. Longu tá kendist, at hann hevði mangt og mikið við sær. Litíð segði hann. Hann var innihokin. Sjáldan dró hann lukurnar frá, men onkuntið. Tá sást og hoyrdist, at maðurin færdi dýran farm.

Livsstarv Sæbjørnar gjordist læraraarbeiði. Alla læraratið sína var hann í Eysturskúlanum í Havn. Okkum lærarum tykir, tíðin var alt ov stutt, okkum untist at vera saman.

Sæbjørn hevði í stólanum valakorn, og dugliga sáddi hann. Men Sæbjørn dugdi illa við hesum ikki at víta, um kornið hevði fest røtur, tí ikki sást alt næla, og ikki bar akurin allur fult korn í aksinum. Soleiðis er lagnan hjá lærarum. Vit verða at sanna, at so mangt sáðkornið fellur í jørðina og sviður av, sumt av söl, sumt av skerp- ingi. Okkum tókti, at Sæbjørn var illa mentur at noyðast at lata hetta sita á sær, at ikki gróði, sum hann sáddi og taðaði.

Best fara vit at minnst hann fyrri hansara fram úr málevni. Tú stóð fastur í málspurningi, dugdi ikki reiðiliga at siga okkurt, ivaðist í málur- spurningi. Spurdi tú so Sæbjørn, var svarið altíð tað sama. Hann ypti øksl, smiltist eitt sindur og segði: „Spyrja meg?“ Dró á meg. Hver skal siga: „Hví spyrst tú ikki onkun annan?“

Vit vistu, at soleiðis var svarið, og biðaðu.

Hann segði ikki annað. Svar fekt tú sjáldan beinan vegin, kanska heldur ikki næstu ferð millum tíma; men so seinni kom hann og segði, hvat ið hann helt. Tá hevði hann verið so víða í sínum vitgoymslum, í føroyskum máli, í týskum máli, í øðrum máli kanska eisini, tí væl dugdi hann at sita undir. Ongantið fórt tú illa av hansara ráðum. Málkenur var hann fram um mangan mann.

Hann var maður, ið tordi at bera fram sína sannføring. Fastur sum kletturin. Trúgvur í øllum verki.

Sæbjørn var fróðararmaður. Gott hevði hann minnið. Visti frá mongum at siga. Fegnast um tað, onkur hevði sagt honum ála vist honum á, alt frá barnsbeini. Hann harmaðist mangt, henda nýggja tíðin tekur frá okkum, og hvat hon letur eftir seg; men hann dugdi eisini á at skyna, at soleiðis má sumt vera, skal hetta, ið nevnt verður framburður, vera í landinum.

Svært er, tá ið tynnist í vinskara. Tvífalt svárt, tá ið vinur fellur á miðjum veg.

Sæbjørn gjordist fjóruti og eitt ára gamal, nú ið hann legði áranar inn. Sjúka tók honum so fast. Jesus veri hjá tykkum, sum varðaðu av honum. Fríður veri við minninum um Sæbjørn.

Starvsfelagarnir á Eysturskúlanum